

grav og søge at overvinde dennes fjendtlige Stemning overfor det nye Foretagende ved et Tilbud om at indtræde i dets Direktion.

Ivan var ikke videre glad ved dette diplomatiske Hverv. Han plejede ellers ikke at lade det skorte paa Dristighed, naar det galdt om at virke for Per (han havde endog et Par Gange ladet sig kaste ned af Folks Trapper for hans Skyld), men den gamle Oberst indgød ham en særegen Respekt. Han kendte hans lille blussende Skikkelse fra Gaden og havde hørt om hans Opfarenhed og hensynsløse Væsen. Dyh-ring, hans Nevø, havde leende fortalt, at han endnu kunde blive aldeles rasende, naar han hørte Pers Navn.

I sin Forlegenhed betroede Ivan sig til Onkel Heinrich, der plejede at være hans Raadgiver i vanskelige Tilfælde, og som gerne fandt paa en Udvej. Navnlig viste han sig opfindsom, naar det galdt hans »Favorit«, — som han yndede at kalde Per.

»Na'... *à la bonne heure!*« udbrød den forlorne Nabob efter dog først at have gjort en Mængde Ophævelser og paa det bestemteste nægtet at blande sig i slige Bagateller. »Jeg skal se, hvad jeg kan gøre for din Ven. Jeg kender jo e'Bisschen til denne Bjerregrav. Manden har søgt mig nogle Gange. Jeg har gjort ham Smaa-